

[Tinning]

penge, og for vores skyld hellere end gerne mange flere, end der egentlig er foreslået. At den foreslåede anlægspulje også er noget, der bør prioriteres hurtigt og højt og selvfølgelig ikke med 4 mill. kr. – det er grinagtigt, jeg ved ikke, hvem der har hittet på det – men med langt mere, det siger sig selv.

Det siger også sig selv, at vi selvfølgelig kan gøre noget ved handicapidrætten; vi kan da tage de skridt, vi kunne have taget for 5 år siden. Hvis der er et flertal for det nu, så er vi helt med på at gøre det.

Men som sagt vil vores indgang til det her være, at hvor folk kan få mulighed for at bruge idrætsudfoldelsen og legen som et led i at udvikle og styrke sig selv og sammen med andre være med i kreative og handlekraftige kulturpolitiske enheder, dér er vi med. Hvis det hele kommer til at dreje sig om, hvorvidt man kan lide at støtte de eksisterende idrætsforeninger eller ej uanset alle deres traditioner, så synes vi simpelt hen, det er for plat og for billigt.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg fik den bemærkning med på vejen herop, at jeg havde været oppe tre gange, så jeg behøvede ikke at gå op mere. Men når jeg ser ud over denne sal i dag, og når jeg kigger op på balkonen, hvor tilhørerne sidder, så synes jeg alligevel, at der er grund til, at jeg tillader mig at gå herop én gang til, for er der nogen, vi ikke har hørt ret meget fra eller set ret meget til i denne debat, så er det kvinderne.

Jeg vil gerne takke hr. Arne Melchior, fordi han omtalte kvinderne, og jeg vil også gerne takke hr. Poulsgaard, fordi han omtalte kvinderne på en meget smigrende måde.

Men ellers er det jo sådan, at når man taler om idræt, og når man taler om idrætsgrupper, så nævner man en række grupper, som man kalder for idrætssvage. Det er de arbejdsløse, det er bistandsmodtagerne, det er folkepensionisterne, det er indvandrere og flygtningene, og så er det kvinderne.

Når man ser på tallene i denne betænkning, og når man i det hele taget ser sig omkring i verden, sådan som den ser ud uden for betænkningen og uden for Folketinget, så ved man godt, at det er ikke rigtigt. Kvinderne er ikke længere idrætssvage. Kvinderne er efterhånden den halve verden, også inden for

idrætten. Men kvinderne er den halve verden inden for den del af idrætten, som i øvrigt ikke er så forfærdelig synlig, nemlig breddeidrætten. Det er nok grunden til, at nogle stadig væk betragter os som idrætssvage.

Det er vist gennem flere undersøgelser, bl.a. en undersøgelse, som blev lavet for nylig om tv's dækning af idrætten, at kvinderne gennemgående er mest interesseret i idrættens sociale og æstetiske og andre mere folkelige kvaliteter og mindre interesseret i præstationerne, i eliten og sådan noget. Og sådan som vores medier fungerer, så ved vi også godt, og så ser vi også godt, at kvinderne er ret usynlige, og at det er svært for andre kvinder, når de sidder hjemme og kigger på fjernsynet, at finde nogle idrætskvinder at identificere sig med.

Det har vi fra SFs idrætspolitiske udvalg beklaget, og vi har beklaget det så meget, at vi har klaget til Ligestillingsrådet over mediernes skæve kønsfordeling, når man diskuterede og fortalte om idræt, og vi har såmænd også fået ret af Ligestillingsrådet.

Jeg tror nok, at klagerne – eller Ligestillingsrådet – har hjulpet, for kvinderne er blevet lidt mere synlige i medierne, end de har været før. Men stadig væk kniber det, og det hænger sammen med den anden ting, at breddeidrætten vises så lidt, som den gør, i medierne, og at det er i breddeidrætten, kvinderne først og fremmest manifesterer sig.

Derfor har vi det ønske, som hr. Stillinger også har omtalt i dag, at man får ændret på journalistuddannelsen, at man sætter nogle flere penge af på kulturformidlingssiden, nogle penge, der er målrettet til at få nogle af de unge journalister – også de unge kvindelige journalister, som er interesseret i idræt – til at gå aktivt ind i idrætsjournalistikken og prøve på at bringe ting ind både i dagspressen og i radio og tv om breddeidræt og specielt om den del af breddeidrætten, der hedder »kvinder«.

Jeg tror også, at det skal være kvindelige journalister, for alt andet lige er jeg sikker på, at kvinderne er bedre til at formidle kvindernes idrætssyn end mange mænd i dag i hvert fald.

Til sidst vil jeg sige, at jeg med glæde har mærket mig i betænkningen, at der er nogle af idrætsforbundene, der overvejer at indføre kønskvotering ved valget til deres ledende organer og også ved udpegning af idrætsle-